

Het Boek Daniël - Nummer Eenenvijftig

Palmoni: Onthulling van de Meester van tijd en taal in Daniël en Openbaring

Jeff Pippenger

2024-01-15

Die „ene heilige die sprak” in Daniël hoofdstuk acht, verzen dertien en veertien, is Christus als Palmoni. In het boek Openbaring wordt Christus aangeduid als de Alfa en de Omega, hetgeen Hem, naast andere wonderlijke waarheden, identificeert als de Wonderbare Taalkundige; en samen stellen de boeken Daniël en Openbaring Christus voor als de Meester van tijd en taal. Het gaat het menselijk vermogen te boven de betekenis en diepte te verstaan van wat het inhoudt dat Christus, als Palmoni (de Teller van Geheimen), dat kenmerk van Zijn karakter introduceert in de twee verzen die de centrale pijler van het adventisme vestigen; maar de geheimen die de Teller van Geheimen verkiest te openbaren, zijn onze verantwoordelijkheid te onderkennen en te verdedigen.

De verborgen dingen zijn voor de HEERE, onze God; maar de geopenbaarde dingen zijn voor ons en voor onze kinderen tot in eeuwigheid, opdat wij al de woorden van deze wet doen.
Deuteronomium 29:29.

Een geopenbaard geheim is dat de Geheimteller (Palmoni) die „ene heilige die sprak” is, en in de twee verzen waarin Hij Zich openbaart, wordt de centrale pijler van het adventisme aangeduid. In die twee verzen identificeert de Wonderbare Teller de „toename van kennis” die Hij, als de Leeuw uit de stam van Juda, in 1798 heeft ontzegd. In die twee verzen werden de juwelen uit Millers droom, die de „toename van kennis” voorstellen, op aanwijzing van Palmoni’s hand op de twee tafelen van Habakuk gepubliceerd.

Toen hoorde ik een heilige spreken, en een andere heilige zei tot die bepaalde heilige die sprak: Hoe lang zal het gezicht duren aangaande het dagelijks offer en de verwoestende overtreding, waardoor zowel het heiligdom als de heerschare ter vertreding worden prijsgegeven? En hij zei tot mij: Tot twee duizend en drie honderd dagen; daarna zal het heiligdom gereinigd worden.
Daniël 8:13, 14.

Nadat Daniël het profetische visioen van de koninkrijken van de Bijbelse profetie had ontvangen en vervolgens de hemelse dialoog in de verzen dertien en veertien had gehoord, trachtte hij het „gezicht” te begrijpen.

En het geschiedde, toen ik, ja ik, Daniël, het visioen gezien had en naar de betekenis ervan zocht, zie, daar stond iemand vóór mij met het voorkomen van een man. En ik hoorde een mensenstem tussen de oevers van de Ulai, die riep en zei: Gabriël, doe deze man het visioen verstaan. Daniël 8:15, 16.

Het „gezicht” dat Daniël tracht te begrijpen, is het „chazon”-gezicht; maar het „march”-gezicht is datgene waarvan Gabriël wordt opgedragen Daniël het te doen begrijpen. Elk feit heeft zijn betekenis, en indien dit feit wordt gemist, wordt de structuur en opzet van de passage in wezen tenietgedaan. In vers vijftien, wanneer Daniël tracht het „chazon”-gezicht te begrijpen, is het

„mareh” verborgen, maar toch vertegenwoordigd, want in de uitdrukking „de gedaante van een man” (Gabriël) wordt het Hebreeuwse woord „mareh” vertaald als „gedaante”. In vers vijftien zijn beide woorden die als „gezicht” zijn vertaald, vertegenwoordigd. Daniël tracht in vers vijftien het „chazon” te begrijpen, maar Palmoni gebiedt Gabriël in vers zestien Daniël het „mareh” te doen begrijpen. De opzet van deze twee verzen is doelbewust en benadrukt de samenhang en het verschil tussen de twee woorden.

Het is Palmoni die Gabriël gebiedt Daniël de „mareh” te doen begrijpen, want Degene die Gabriël gebiedt, is Degene die op het water staat, en Gabriël hoorde Zijn stem, „een mensenstem tussen de oevers van de Ulai”. Het is de rivier de Ulai die tussen de oevers stroomt, en het is Christus die in de Schriften op het water staat. Daarmee verbonden is het feit dat Christus, als de aartsengel, Degene is die de engelen gebiedt. De stem tussen de oevers is de stem van „die ene heilige” in vers dertien, en het is Zijn woord dat Gabriël gebiedt Daniël het visioen van de „mareh” te doen begrijpen. In Daniëls twaalfde hoofdstuk bevindt Christus Zich opnieuw tussen de oevers van de rivier. In hoofdstuk twaalf is Hij bekleed met linnen en zweert bij Hem Die leeft in eeuwigheid.

Maar gij, o Daniël, sluit deze woorden toe en verzegel het boek, tot de tijd van het einde; velen zullen het doorvorsen, en de kennis zal vermeerderd worden. Toen zag ik, Daniël, en zie, er stonden twee anderen, de een aan deze zijde van de oever der rivier en de ander aan die zijde van de oever der rivier. En de een zeide tot de Man, met linnen bekleed, Die boven de wateren der rivier was: Hoe lang zal het zijn tot het einde van deze wonderlijke dingen? En ik hoorde de Man, met linnen bekleed, Die boven de wateren der rivier was, toen Hij Zijn rechterhand en Zijn linkerhand ophief naar de hemel en zwoer bij Hem Die leeft in eeuwigheid, dat het zou zijn voor een tijd, tijden en een halve tijd; en wanneer Hij voleindigd zal hebben de macht van het heilige volk te verstrooien, zullen al deze dingen voleindigd zijn. Daniël 12:4–7.

De Man die „in linnen gekleed was, die zich boven de wateren van de rivier bevond”, „hief Zijn rechterhand en Zijn linkerhand op naar de hemel en zwoer bij Hem die leeft in alle eeuwigheid”, en Hij is dezelfde Man die in hoofdstuk acht Gabriël bevel gaf. In Openbaring hoofdstuk tien hief Christus eveneens Zijn hand op en zwoer bij Hem die leeft in alle eeuwigheid, maar daar staat Hij zowel op het water als op de aarde.

En de engel die ik zag staan op de zee en op de aarde, hief zijn hand op naar de hemel, en zwoer bij Hem die leeft in alle eeuwigheid, die de hemel geschapen heeft en hetgeen daarin is, en de aarde en hetgeen daarop is, en de zee en hetgeen daarin is, dat er geen tijd meer zou zijn. Openbaring 10:5, 6.

De machtige engel van hoofdstuk tien van Openbaring is Palmoni, die in hoofdstuk acht tot Gabriël sprak van tussen de oevers van de rivier, en in hoofdstuk twaalf aangaf wanneer het “einde van” de “wonderen” zou plaatsvinden. In Openbaring hoofdstuk tien is Hij Degene die brulde als een “leeuw”, want daar wordt Hij voorgesteld als de Leeuw uit de stam van Juda.

En een van de oudsten zeide tot mij: Ween niet; zie, de Leeuw uit de stam van Juda, de Wortel van David, heeft overwonnen om het boek te openen en zijn zeven zegels te verbreken. En ik zag, en zie, in het midden van de troon en van de vier dieren, en in het midden van de oudsten,

stond een Lam als geslacht, hebbende zeven hoornen en zeven ogen, welke zijn de zeven Geesten Gods, uitgezonden over de gehele aarde. En Het kwam en nam het boek uit de rechterhand van Hem Die op de troon zat. Openbaring 5:5–7.

Als de Leeuw uit de stam van Juda is Christus het Lam dat overwon om het boek te openen dat met zeven zegels verzegeld was. Of Hij nu in het boek Daniël op het water wandelt, of in Openbaring één voet op de zee en de andere op de aarde heeft, elk van de profetische voorstellingen is verbonden met profetische tijd. En als de Leeuw uit de stam van Juda verzegelt Christus zowel Zijn Woord als dat Hij het ontsluit. Zoals Hij het boek van Daniël verzegelde, zo verzegelde Hij ook de zeven donderslagen in Openbaring hoofdstuk tien.

„De machtige engel die Johannes onderrichtte, was niemand minder dan Jezus Christus. Dat Hij Zijn rechtervoet op de zee en Zijn linker op het droge zette, toont de rol die Hij vervult in de slottonelen van de grote strijd met Satan. Deze houding duidt op Zijn hoogste macht en gezag over de gehele aarde. De strijd was van eeuw tot eeuw heviger en vastberadener geworden, en zal daarmee voortgaan tot aan de slottonelen, wanneer de meesterlijke werking van de machten der duisternis haar hoogtepunt zal bereiken. Satan, verenigd met goddeloze mensen, zal de gehele wereld misleiden en de kerken die de liefde der waarheid niet aannemen. Maar de machtige engel eist aandacht. Hij roept met luide stem. Hij zal hun die zich met Satan hebben verbonden om zich tegen de waarheid te verzetten, de macht en het gezag van Zijn stem tonen.

“Nadat deze zeven donderslagen hun stemmen hadden laten horen, komt tot Johannes, evenals tot Daniël met betrekking tot het kleine boek, het bevel: ‘Verzegel hetgeen de zeven donderslagen gesproken hebben.’ Deze hebben betrekking op toekomstige gebeurtenissen die te zijner tijd geopenbaard zullen worden. Daniël zal opstaan in zijn lot aan het einde der dagen. Johannes ziet het kleine boek geopend. Dan nemen de profetieën van Daniël hun juiste plaats in in de eerste, de tweede en de derde engelenboodschap die aan de wereld gegeven moeten worden. Het openen van het kleine boek was de boodschap met betrekking tot de tijd.”

„De boeken Daniël en Openbaring vormen één geheel. Het ene is een profetie, het andere een openbaring; het ene een verzegeld boek, het andere een geopend boek. Johannes hoorde de verborgenheden die de donderslagen uitspraken, maar hem werd bevolen die niet op te schrijven.

„Het bijzondere licht dat aan Johannes werd gegeven en dat in de zeven donderslagen tot uitdrukking kwam, was een afbakening van gebeurtenissen die zich onder de boodschappen van de eerste en de tweede engel zouden voltrekken.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, deel 7, 971.

Christus, voorgesteld als Palmoni, de Man in de hoofdstukken acht en twaalf die op het water is, is ook de machtige engel met het kleine boek in Zijn hand. Hij is de Leeuw uit de stam van Juda die Zijn Woord verzegelt en ontzegt, en Hij is Degene die Gabriël bevel geeft, want Hij is Michaël, de aartsengel.

Maar Michaël, de aartsengel, durfde, toen hij met de duivel twistte en met hem over het lichaam van Mozes in geschil was, geen smadelijk oordeel tegen hem uit te brengen, maar zei: De Heere bestraffe u. Judas 1:9.

Michael is de naam van Christus, en die naam geeft aan dat Hij niet alleen de bevelhebber van de engelen is, maar ook Degene die de macht heeft om op te wekken. De naam Michael betekent: „wie is als God”. Toen Nebukadnezar in de oven Iemand zag gelijk de Zoon van God met de drie mannen, zag hij Michael. En de aartsengel Michael is ook de Vorst van Gods volk, tegen Wie de kleine hoorn van het heidense Rome zich verhief aan het kruis, in vervulling van Daniël hoofdstuk acht, vers elf.

Maar Ik zal u bekendmaken wat opgetekend is in het Schrift der waarheid; en er is niemand die mij in deze dingen terzijde staat, behalve Michaël, uw vorst. Daniël 10:21.

Het is Michaël die de engelen aanvoert, die de doden opwekt en die beslist wanneer de genadetijd wordt afgesloten.

“En te dien tijde zal Michaël opstaan, de grote vorst, die staat voor de kinderen van uw volk; en er zal een tijd van benauwdheid zijn, zoals er niet geweest is sinds er een volk bestaat tot op diezelfde tijd; en in die tijd zal uw volk ontkomen, ieder die in het boek geschreven wordt gevonden.’ Wanneer deze tijd van benauwdheid aanbreekt, is iedere zaak beslist; er is geen genadetijd meer, geen barmhartigheid meer voor de onboetvaardigen. Het zegel van de levende God rust op Zijn volk. Dit kleine overblijfsel, niet in staat zichzelf te verdedigen in het dodelijke conflict met de machten der aarde die door de schare van de draak zijn opgesteld, maakt God tot zijn verdediging. Door de hoogste aardse autoriteit is het bevel uitgevaardigd dat zij het beest zullen aanbidden en zijn merkteken zullen ontvangen, op straffe van vervolging en dood. Moge God Zijn volk nu helpen, want wat kunnen zij dan in zulk een vreselijk conflict zonder Zijn bijstand doen!” Testimonies, deel 5, 212.

Het laatste geheim dat de Leeuw uit de stam van Juda ontsluit, is de Openbaring van Jezus Christus, en het omvat dat Hij de regie voert over het ontwerp en de structuur van elk element van Zijn profetische Woord. De Man in linnen, die op de wateren staat, die Zijn hand opheft en zwerft bij Hem die in eeuwigheid leeft, en die roept als een Leeuw, waardoor zeven donderslagen hun stemmen doen horen, is Degene die het boek van Daniël verzegelt en de zeven donderslagen van de Openbaring verzegelt. Hij is het die het boek ontsluit dat met zeven zegels verzegeld is, die de macht heeft om op te wekken, en die de grote Vorst is die opstaat en het einde van de genadetijd aankondigt. Toen Palmoni Gabriël gebod Daniël het gezicht van de “mareh” te doen verstaan, bedoelde Hij precies dat.

Hij droeg Gabriël niet op Daniël de “chazon”-visioen te doen begrijpen. Het “chazon”-visioen is het visioen van de koninkrijken van de Bijbelse profetie in Daniël hoofdstuk acht, verzen één tot en met twaalf, en het is tevens het “visioen” waarnaar in vers dertien wordt verwezen, binnen een vraag naar duur. “Hoe lang zal het visioen zijn?” Het “chazon”-visioen betreft de dagelijkse (heidendom) en de overtreding (pausdom) als verwoestende machten die het heiligdom en het heerleger vertrappen.

Toen hoorde ik een heilige spreken, en een andere heilige zei tot die bepaalde heilige die sprak: Hoe lang zal het gezicht duren aangaande het dagelijks offer en de overtreding der verwoesting, dat zowel het heiligdom als het leger aan vertrapping zouden worden prijsgegeven? Daniël 8:13.

Christus wordt, als Palmoni (de Wonderbare Tellenaar), gevraagd: „hoe lang” zal het „chazon”-visioen duren, en Hij antwoordt: „tot tweeduizend en driehonderd dagen; dan zal het heiligdom gereinigd worden.” Daniël verlangt vervolgens het „chazon”-visioen te verstaan, dat betrekking heeft op „het dagelijks offer, en de overtreding der verwoesting, om zowel het heiligdom als het heir over te geven om vertreden te worden.” Maar Gabriël krijgt het bevel Daniël het „mareh”-visioen te doen verstaan. Elk feit heeft zijn betekenis in Gods Woord. Het „mareh”-visioen is het visioen van de avonden en morgens, aangeduid in vers zesentwintig.

En het gezicht van de avond en de morgen, waarvan gesproken is, is waar; daarom, sluit het gezicht toe, want het zal nog voor vele dagen zijn. Daniël 8:26.

Het woord „visioen” wordt in het vers tweemaal genoemd. De eerste verwijzing is het „mareh”-visioen en de tweede het „chazon”-visioen. Het „mareh”-visioen is het visioen van „de avonden en morgens”. De Hebreeuwse uitdrukking „avonden en morgens” komt vaak in de Bijbel voor, en zij wordt altijd vertaald als „avonden en morgens”, zoals in vers zesentwintig. De enige plaats in de Bijbel waar zij anders wordt vertaald dan als „avonden en morgens”, is in vers veertien, waar zij eenvoudig als „dagen” wordt vertaald. Het eigenlijke Hebreeuws van vers veertien zou luiden: „Tot drieëntwintighonderd avonden en morgens.”

Het vers dat de centrale pijler van het adventisme is, is het enige vers in Gods Woord waarin „avond en morgens” eenvoudig wordt weergegeven als „dagen”. Elk feit heeft zijn betekenis, en al was er verder niets anders, dan is het duidelijk dat Palmoni het vers opzettelijk benadrukte. Hij deed dit door de gedachten te leiden van hen die de King James Bible vertaalden, zodat zij de uitdrukking anders schreven dan zij elders in Zijn Woord steeds wordt geschreven. Het punt dat uit dit feit moet worden afgeleid, is dat, wanneer Gabriël wordt opgedragen Daniël het visioen van de „mareh” te doen verstaan, hem wordt opgedragen Daniël het visioen van de verschijning van 1844 te doen verstaan, en niet het visioen van de „chazon” betreffende het vertreden van het heiligdom en het heerleger.

Het visioen van de „avonden en morgens” betreft een verschijning die plaatsvindt toen de reiniging van het heiligdom op 22 oktober 1844 begon. Het visioen van de verschijning van 22 oktober 1844 gaat niet over de vertreding van het heiligdom, maar over de reiniging van het heiligdom. Was er op die datum een profetische verschijning?

„De komst van Christus als onze Hogepriester naar het Allerheiligste, voor de reiniging van het heiligdom, voorgesteld in Daniël 8:14; de komst van de Mensenzoon tot de Oude van dagen, zoals weergegeven in Daniël 7:13; en de komst van de Heer tot Zijn tempel, voorzeggd door Maleachi, zijn beschrijvingen van dezelfde gebeurtenis; en deze wordt ook uitgebeeld door de komst van de bruidegom naar de bruiloft, zoals door Christus beschreven in de gelijkenis van de tien maagden, in Matteüs 25.” The Great Controversy, 426.

Gabriël kreeg opdracht Daniël inzicht te geven in de profetische verschijning van Christus in Zijn tempel op 22 oktober 1844. Om deze reden gaf Gabriël Daniël een tweede getuige voor de datum van 22 oktober 1844, want Gabriël leidde iedere bijbelschrijver die een of andere vorm optekende van het bijbelse beginsel dat waarheid wordt bevestigd op het getuigenis van twee. Indien Gabriël Daniël 22 oktober 1844 duidelijk moest doen begrijpen, zou hij een tweede getuige nodig hebben om „het gezicht van de verschijning” te bevestigen.

Gabriël begint zijn werk door eerst in te gaan op Daniëls verlangen om het visioen van de “chazon” te begrijpen, en hij doet dit door vast te stellen dat het visioen van de “chazon” het visioen is dat eindigt in de “tijd van het einde” in 1798.

En ik hoorde een mensenstem tussen de oevers van de Ulai, die riep en zei: Gabriël, doe deze man het gezicht verstaan. Toen kwam hij naderbij, waar ik stond; en toen hij kwam, werd ik bevreesd en viel op mijn aangezicht; maar hij zei tot mij: Versta, mensenkind, want het gezicht ziet op de tijd van het einde. Daniël 8:16, 17.

Het „gezicht” in het vorige vers, dat wil zeggen „ten tijde van het einde”, is het „chazon”-gezicht, en de „tijd van het einde” in het boek Daniël is 1798. Dit is het „gezicht” dat Daniël had getracht te begrijpen, maar het was niet het „gezicht” waarvan Gabriël was opgedragen Daniël het te doen begrijpen. Daarvoor zal Gabriël een tweede getuige verschaffen.

Zo kwam hij naderbij waar ik stond; en toen hij kwam, werd ik bevreesd en viel op mijn aangezicht; maar hij zei tot mij: Begrijp, mensenkind, want het gezicht ziet op de tijd van het einde. Terwijl hij nu met mij sprak, viel ik in een diepe slaap met mijn aangezicht ter aarde; maar hij raakte mij aan en zette mij overeind. En hij zei: Zie, ik zal u doen weten wat er zal geschieden in het laatste einde van de gramschap; want op de vastgestelde tijd zal het einde er zijn. Daniël 8:17–19.

Gabriël neemt zijn opgedragen taak op zich door Daniël te zeggen: „zie”, waarmee hij Daniël erop wijst het volgende feit in overweging te nemen. Het volgende feit is dat de „laatste gramschap” van de twee „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig in 1844 eindigt. De „laatste gramschap” wordt rechtstreeks aangeduid als een tijdsprofetie, want zij heeft een „vastgestelde tijd” waarop zij zal „eindigen”. De „gramscha p” moet een tijdsperiode vertegenwoordigen, want zij heeft een „vastgestelde tijd” voor haar einde. Indien de „gramscha p” eenvoudigweg een tijdstip was, zou zij geen einde hebben; zij zou eenvoudigweg het tijdstip zijn waarop zij plaatsvond.

De „gramschap” had een gemarkeerd eindpunt en vertegenwoordigt daarom het einde van een tijdsperiode. De tijdsperiode wordt voorgesteld als „de laatste gramschap”. Als er een laatste is, dan moet er ook een eerste zijn. De „eerste gramschap” wordt geïdentificeerd in Daniël hoofdstuk elf, en ook daar is zij een tijdsperiode, want het pausdom zou „handelen en voorspoedig zijn” tot aan het einde van de „gramschap”.

En sommigen van hen die inzicht hebben, zullen vallen, om hen te beproeven, en om hen te reinigen, en om hen wit te maken, tot de tijd van het einde; want het is nog voor een vastgestelde tijd. En de koning zal handelen naar zijn eigen wil; en hij zal zichzelf verheffen, en zichzelf grootmaken boven elke god, en hij zal wonderlijke dingen spreken tegen de God

der goden, en hij zal voorspoedig zijn totdat de gramschap voleindigd is; want wat besloten is, zal geschieden. Daniël 11:35, 36.

In deze twee verzen staat de koning die handelt naar zijn welgevallen en zichzelf verheft centraal. Vers zesendertig is het vers dat Paulus parafraseert, wanneer hij de „mens der zonde” aanduidt, die in de tempel van God gezeten is en van zichzelf vertoont dat hij God is. De vervolging gedurende de Donkere Middeleeuwen, vanaf het jaar 538 tot en met 1798, wordt aangeduid in vers vijfendertig, en zij duurt voort tot „de tijd van het einde”, hetgeen 1798 was, de „bestemde tijd”. Vers zesendertig geeft vervolgens te kennen dat het pausdom zou „voorspoedig zijn” „toddats de gramschap voleindigd zij”. Het vers geeft aan dat het pausdom voorspoedig was tot 1798, op welk ogenblik de eerste „gramscha[p]” was „voleindigd”. Gods profetisch Woord had „bepaald” dat het pausdom twaalfhonderd zestig jaar zou voortduren, tot 1798, hetgeen „de tijd van het einde” was.

De eerste „verbolgenheid” eindigde in 1798, en „de laatste verbolgenheid” eindigde in 1844. Beide verbolgenheden worden voorgesteld als tijdsperioden, die een welbepaald einde hadden, en worden daardoor beide geïdentificeerd als tijdsprofetieën. Gabriël kreeg van Palmoni het bevel Daniël het verschijningsgezicht („mareh”) van de „avonden en morgens” (dagen), die 22 oktober 1844 aanwezen, te doen begrijpen, en hij deed dit door een tweede getuige voor die datum te verschaffen.

Het visioen, de „chazon” van vers dertien, dat Daniël verlangde te begrijpen, was het visioen van de vertreding, die eindigde in de „tijd van het einde” in 1798. Het visioen, de „mareh” van vers veertien, eindigde met de verschijning van Christus in het Allerheiligste op 22 oktober 1844, ter vervulling van de tijdsprofetie van tweeduizend driehonderd jaar, en tevens ter vervulling van de tijdsprofetie van de tweeduizend vijfhonderd twintig jaar. Beide tijdsprofetieën zijn weergegeven op de heilige tafelen van Habakuk, waarvan Zuster White verklaart dat zij door de hand van de Heer werden geleid en niet veranderd mogen worden.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

„Wij hebben veel lessen te leren, en heel, heel veel af te leren. Alleen God en de hemel zijn onfeilbaar. Degenen die menen dat zij nooit een geliefkoesterde opvatting zullen hoeven prijs te geven, nooit aanleiding zullen hebben een mening te veranderen, zullen teleurgesteld worden. Zolang wij met vastberaden volharding vasthouden aan onze eigen ideeën en opvattingen, kunnen wij de eenheid waarvoor Christus bad, niet bezitten.” Review and Herald, 26 juli 1892.